BLUE BERET

DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

No 2 XVII — 1987

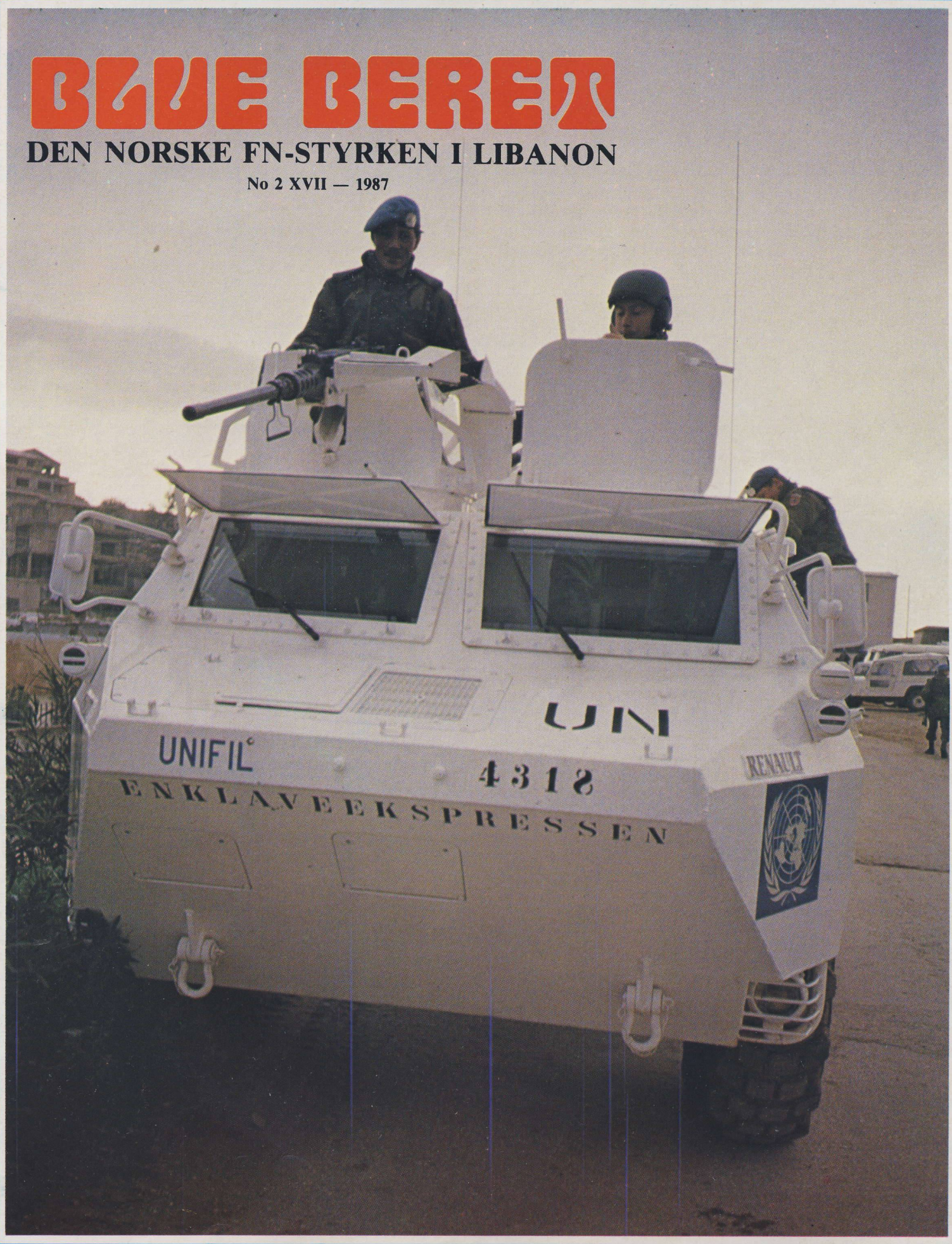

Norsk flagg?

Et av de störste problemene til Blue Beret gjennom kontingentene har vært trykkfeilene. Med libanesisk trykkeri i Beirut som ansvarlig må det naturligvis bli noen feil, spesielt ettersom de jentene som setter stoffet ikke en gang snakker engelsk, bare litt fransk. Da er det ikke lett å forklare at «den ö-en skal være en æ».

Så store problemer som det ble med det noske flagget på kalenderen hadde vi håpet å slippe. Det röde rektanglet med et lilla kors skulle faktisk vært norsk flagg. Det virket bare ikke sånn. Det lignet mer på flagget til en norsk koloni, om det hadde vært noen.

Det de færreste vet er at trykkeriet i Beirut ble så lei seg da de skjönte hvilken feil de hadde gjort, så de trykket opp 2500 nye kalendere, gratis. Og der var det norske flagget riktig, trodde de. Den hvite stripen var i hvert fall med, men dessverre alt for tynn og korset var alt for langt til venstre.

Vi bringer derfor på denne siden en repetisjon av forskjellige eksempler på norsk flagg, med trykkeriets to eksempler överst, og det vi selv mener er riktig — nederst. La oss bare håpe at det stemmer denne gangen, så vi ikke får nok et norsk flagg som ikke er et norsk flagg.

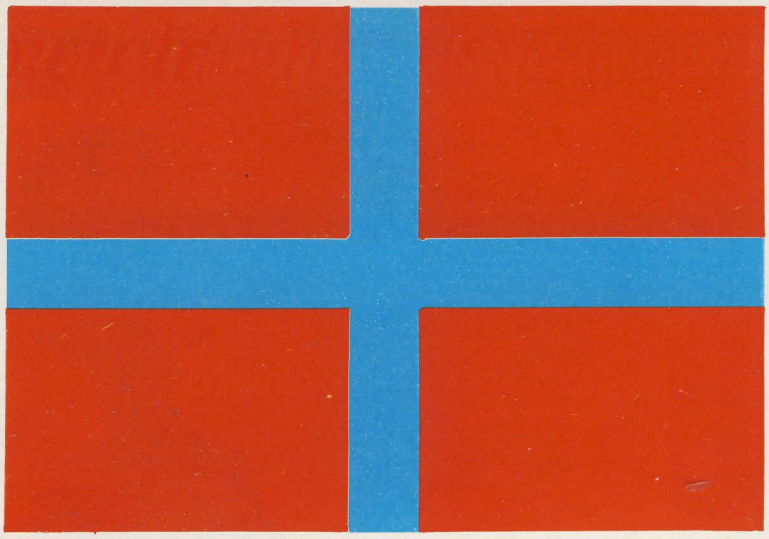

Eksempel på norsk flagg m/feil.

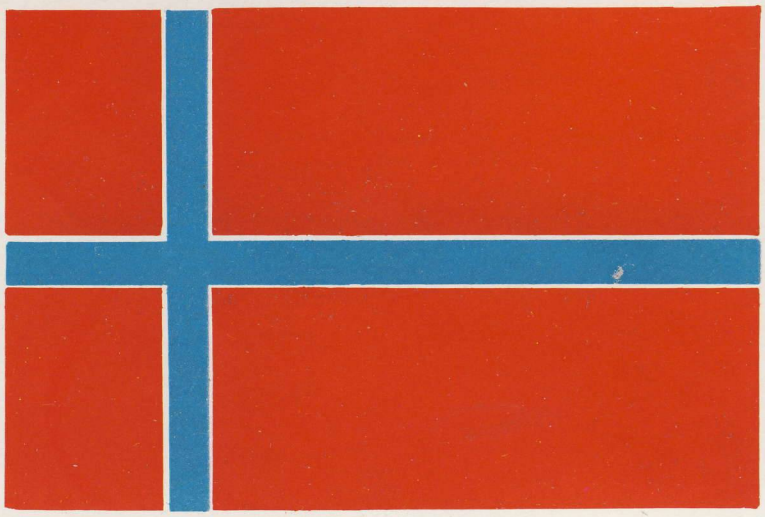

Eksempel på norsk flagg m/feil.

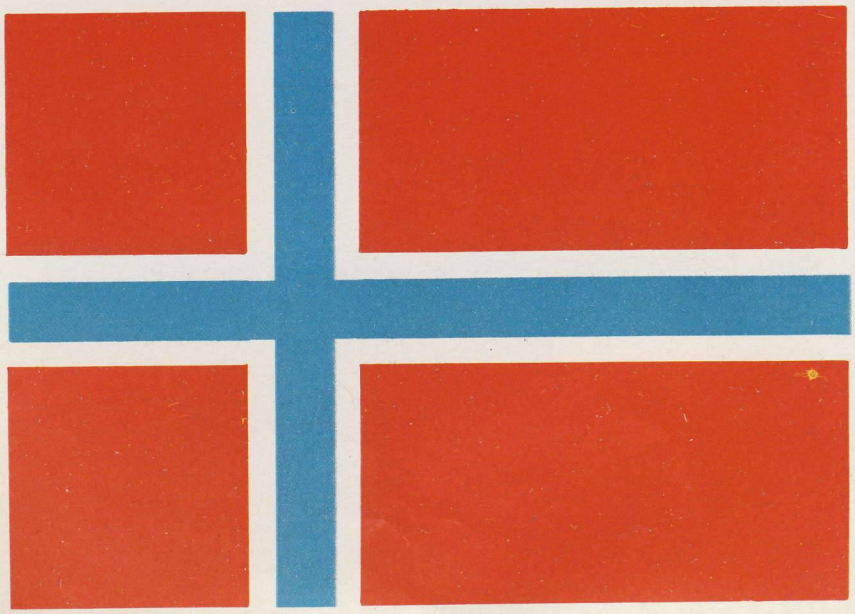

Eksempel på riktig norsk flagg.

Positiv utvikling

— Det som kanskje overrasker meg mest er at det ikke har vært et surt ansikt å se. Ikke en av de jeg har spurt har sagt at de ikke seg. Muligens föler de seg forpliktet til å si til meg at de trives, men tallet på rekapsöknader forteller også at de aller fleste trives i tjenesten, sier Generalinspektören for Hæren (GiH), generalmajor Olav Breilid. Gjennom sin korte visitt i Norbatt, NorMaintCoy og Naquora har han fått en rask gjeninnföring i de norske tjenestegjörendes forhold i UNIFIL.

— Dette var mitt femte besök i UNIFIL. Förste gangen jeg var her nede var i 1980. Jeg ser klart at det skjer en utvikling i riktig retning, ikke minst på den materielle siden. Jeg har også fölelsen av at det arbeides mer effektivt nå. Man har funnet flere og bedre måter å operere på etter hvert som man har fått erfaring.

— Hvilket inntrykk sitter du igjen med etter besöket?

— Norbatt er fortsatt i en særstilling innen UNIFIL. For det förste ligger de for seg selv. Forholdet til sivilbefolkningen og de nære omgivelsene er også meget bra. Så lenge man gjör en god jobb blir man respektert, også av IDF og de andre som er i området. At Norbatt er den eneste bataljonen som driver nattpatruljer gir troverdighet. Man skjönner at man mener alvor, sier Breilid.

Som vanlig ved inspeksjoner og andre besök blir det bare korte visitter på hvert sted. Breilid raste gjennom Norbatt på to dager, fikk et lite dögn i NorMaintCoy og en liten stopp i Naquora för han dro til Israel sammen med fölget sitt, der blant andre kvinneinspektören, oberstlöytnant Elisabeth Sveri var med.

— Hvordan fungerer den blandingen av sivile, vernepliktige og fast ansate i Forsvaret som finnes i FN-styrken?

— Jeg ser det som meget positivt. Blant annet fordi vi ikke har kapasitet til bare å ha yrkesbefal her hede. Det gir mobhæren god faglig styrke ved at man har vernepliktig atskrevet befal som melder seg til tjeneste. De lærer seg ansvar, lederskap og selvstendighet. Her nede får de mye gratis lærdom som de neppe ville fått ellers. At ungt befal får slik ansvar som de tildeles her ser jeg også på som positivt. Den blandingen av forskjellige yrkesgrupper, fast og vernepliktig befal som finnes her gir et slags tverrsnitt av det norske folk, på samme måte som mobhæren gjör det.

Generalmajor Olav Breilid gransket den norske FN-styrken med kritisk blikk, men var godt fornöyd med det han fikk se.

— Ville du heller hatt de 1000 nordmenn som tjenestegjör i Libanon til din rådighet hjemme i Norge?

— Så lenge det er politisk vedtak om at vi skal delta i FN-styrken skal vi gjöre det så godt vi kan. Det betyr blant annet at Forsvaret hjemme tappes for dyktige medarbeidere til stadighet. Men det er naturlig at vi yter vårt beste for UNIFIL. Hvis jeg ser kynisk, militært på det finner jeg lett en del argumenter for at vi heller skulle hatt denne styrken hjemme i Norge. Blant annet koster det mye å være med. Disse pengene kunne vært brukt til mange andre ting hjemme. Men samtidig finnes det mange positive sider ved å ha styrken her, også militært sett, så jeg vet ikke hva som vil være det beste. Jeg vet ikke om det ene oppveier det andre. Det som er sikkert er at så lenge det er et politisk vedtak på at vi skal være her, skal vi yte 100 prosent.

— Er den norske FN-styrken prioritert fra Forsvarets side?

— FN-styrken er prioritert. De får ikke bare det som UNIFIL skaffer, men det sendes ned fra Norge. Alle som tjenestegjör i FN-styrken reiser ned i nytt utstyr, det byttes stadig ut våpen og annet utstyr som vi med fordel kunne brukt i Norge også, svarer generalen.

Breilid ser også mye positivt i at relativt mange nordmenn har sentrale jobber i UNIFIL. Selv om det sjelden kan trekkes direkte veksler på det, betyr det mye at man har jobbet i internasjonalt miljö, mener generalen, som samtidig legger til at de samme, dyktige menneskene er vanskelige å erstatte hjemme.

— Det et fint å se at det er så stor interesse for å tjenestegjöre i Libanon. De som plukker ut folk til stillinger kan stort sette velge og vrake blant flott norsk ungdom.

Men jeg ser ikke bort fra at det er mer eventyrlyst enn selve «FN-kallet» som får folk til å söke FN-tjeneste, avslutter general Breilid.

JUL I LIBANON

Slik er jul i Libanon. Polonaise med nesten bare gutter er ikke til å unngå. Det förste paret her er Olav Manstad (t.v.) fra mektroppen sammen med fenrik Gulleik Riksaasen fra samme tropp.

Oberst Enge med kone satte sitt preg på julemiddagen i Ebel es Saqi.

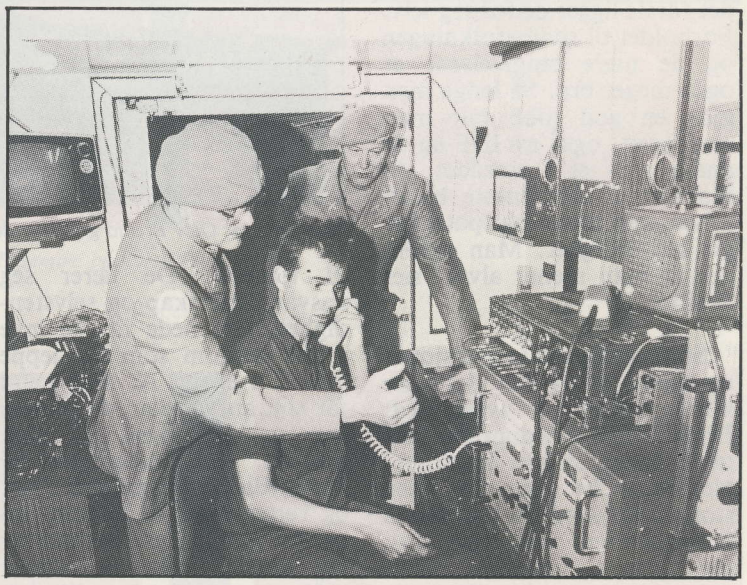

Hundrevis av telefonsamtaler gikk via Radio Norge i jula. Öyvind Skaare satt på vakt julaften, men fikk litt hjelp av löytnant Jan Heltne. Stabstroppsjefen, major Thorvald Johansen passer på.

Leder

For mange var jule-og nyttårshelga den förste borte fra familie og venner. Mange tapre soldater kan föle seg ensom, langt borte fra det kjente og kjære. Det kan være en påkjenning for mange å være borte fra familien. Tankene flyr fort hjem, og lengselen kan ta overhånd.

I slike stunder trenger man kamerater å betro seg til. Snakke ut med. I Libanon bor vi tett. Vi lever med jobben 24 timer i dögnet. Vi trenger avveksling. Vi trenger kamerater. Vi trenger å ta vare på hverandre. Vi må ta vare på hverandre. For å kunne fungere som menneske, som soldat.

Det er lettere å jobbe hvis du trives. Gode kamerater gjör at du trives, gjör at du blir motivert. Trives vi ikke gjör vi ikke noen god jobb, og en hel kjede blir svakere.

Vi må ta vare på hverandre. Ikke la noen holdes utenfor. Trekk alle inn i miljöet. Gjör en innsats for å gjöre tilvælsen positiv for medsoldatene. Lytt til hans problemer, gi gode råd.

Det er alltid lettest å huske det positive fra et opphold i Libanon. La ingen komme hjem uten disse minnene om kameratskapet og samholdet. Gjör noe positivt for dine kamerater, vær positiv!

Ass PIO, fenrik Ola Christensen

PIO, löytnant Geir Terje Ruud

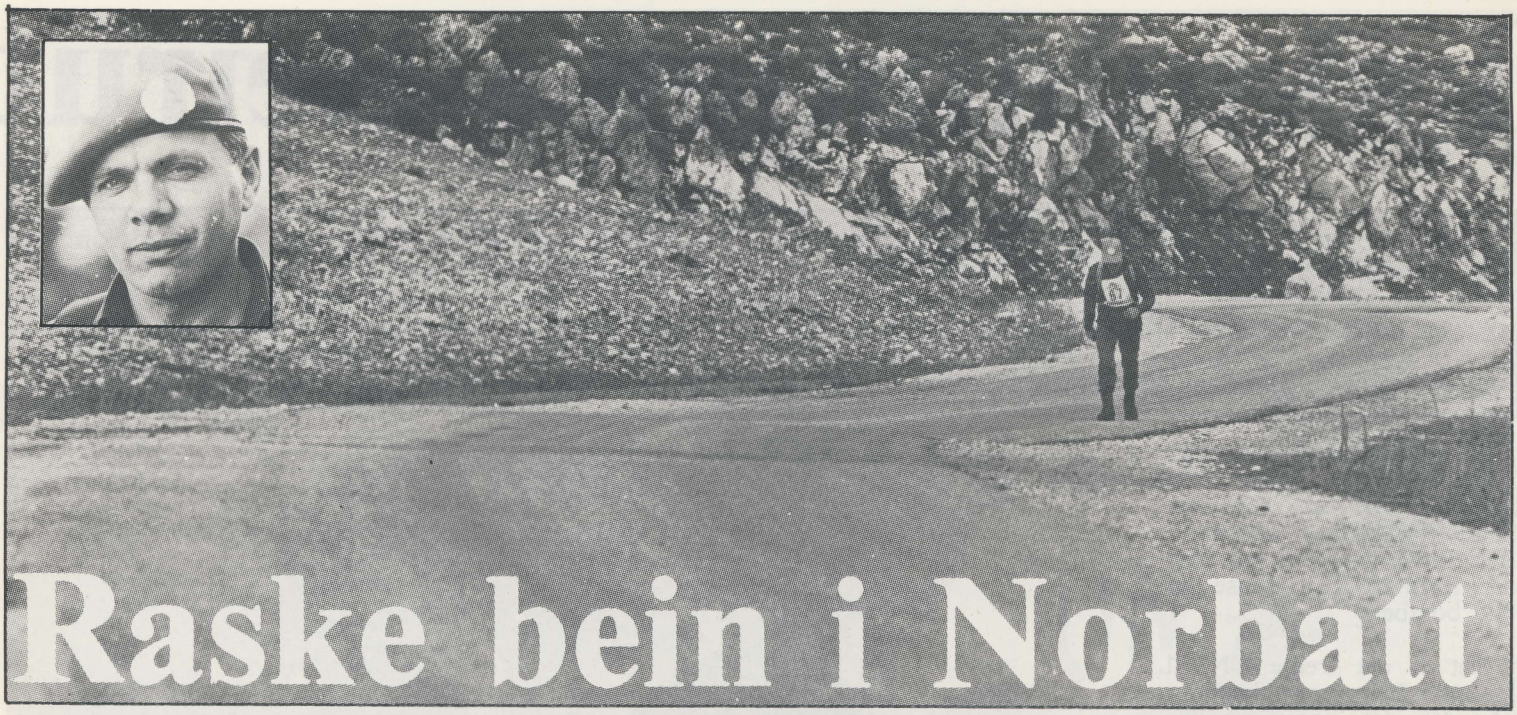

Raske bein i Norbatt

Norbatt XVIII har krutt i beina. I hvert fall hvis en skal se ut fra resultatene på marsjmerkeprövene like för nyttår. I den knallharde löype klarte alle 20 som fullförte löpet (av 23 startenede) kravet med god margin, og raskest av alle var Lislien fra Pitroppen, som gikk de tre milene på tre timer og åtte minutter (det store bildet). De andre klassene ble vunnet av kaptein Östmo, MIO (35-42 år), kaptein Holmegård, HQ kp B (43-49 år) og major Bjarköy, ing. off. (50-54 år).

To dager etter marsjmerkeprövene, på nyttårsaften ville også oberstlöytnant Eirik Skarland, NK i bataljonen (innfelt), og major Svein Jann Wågan, sjef kp A, gå tremila. Og de gjorde det raskere enn de beste gjorde i regnværet på marsjemerkeprøven. Skarland presset tiden til fire minutter under tre timer, med Wågan på tre timer blank.

Nå er vi inne i et nytt år, også et nytt marsjmerkeår, og det spörs om noen kan klare å slå NKs tid, eller om han skal bli stående med raskeste tremil i kontingenten.

Internasjonalt

Det var internasjonal stemning i Rachaya tidlig i januar. Alle presseoffiserene fra UNIFIL HQ og de andre bataljonene möttes til månedlig möte der blant annet utgivelsen av det internasjonale bladet Litani planlegges. Med ghanesere, fijianere, nepalesere, irer, finner, svensker, franskmenn og nordmenn samlet på et brett ble det mer internsjonal stemning enn det som er vanlig i landsbyen.

God idé i NMC

«46 dager feilfri kjöring». I NorMaintCoy har de en enkel, liten sak som forteller hvor flinke sjåförene er til å kjöre. Jo höyere tallet på plakaten er, jo större grunn er det til å være fornöyd. Og hvem tör vel ödelegge en god statistikk med uvettig kjöring?

Like godt er kanskje opplegget i Norbatt, der alle sjåförene har det lille transporthjulet festet på jakkelommen. Hvis de har et kjöreuhell mister de hjulet, og må ha to måneders feilfri kjöring for å få det tilbake. Enkle metoder, men likevel kanskje godt nok til å motivere sjåförene til å kjöre sikrere. Det er den eneste måten å få skadestatistikken ned på.

I skuddlinjen i Beirut

— Det er fint å være i Beirut, i hvert fall å ha vært i byen en periode, men det er ikke mye vi kan gjöre utenom tjenesten. Det er sterkt begrenset hvor mye vi kan röre på oss, for det har vært en relativt hard periode i byen så lenge vi har vært her, sier korporal Ivar Gulli og sersjant Ole Jacob Valstad, to norske MPer på UNIFIL House i Beirut.

Ved siden av norske MPer, så er Movement Control i Beirut også drevet av nordmenn. Korporal Finn Olsen og kaptein Leif Smerud er som Beirut-veteraner å regne. Olsen er midt inne i sin andre kontingent som MovCon-korporal i Beirut, mens Smerud har to kontingenter bak seg i Beirut, pluss en kontingent i MovCon Naqoura.

At det har gått hett for seg i Beirut tidligere også, kan Smerud vitne om, som har bodd forskjellige steder i Beirut hver gang han har vært der, fordi UNIFIL House har blitt bombet.

Det er det tredje UNIFIL House i Beirut som benyttes nå, der det ligger på Bir Hassan, et steinkast fra Chatila, den palestinske flyktningeleiren. De to foregående husene sto også i samme området, men UNIFIL gir seg ikke, og bygger opp igjen på samme sted. Den roligste perioden rundt bosted-ed hadde UNIFIL da de bodde på Hotel Riviera, mens det nåværende huset var under bygging. Men da var det andre ting å bryne seg på.

— Det var lange perioder i 1982 og 1983 som vi ikke kom oss inn igjen til byen fra flyplassen. Vi bodde i shelter på flyplassen i ukesvis, mens vi ventet på å få komme inn til hotellet igjen. Den tiden ble Beirut International Airport (BIA) brukt som flyplass av UNIFIL også, i stedet for Tel Aviv, slik det er nå. Hvis det skjedde noe i nærheten når det kom leavefolk eller noen som skulle hjem, kunne bagasjen bli stående i lange tider för vi fikk den videre. Det var nesten uråd å röre seg utendörs, forteller Smerud.

Det har vært kamper mellom Amal og PLO i og rundt flyktningeleirene i Beirut siden midt i oktober, og det ser ikke ut til at det skal gi seg forelöpig. UNIFIL House, som ligger midt mellom et Amal-kvarter og Leb. Army, bare noen hundre meter fra Chatila får naturligvis også merke det. Nesten daglig får huset treffere, som regel av håndvåpen, men også av större saker. För jul tok en RPG vanntanken på taket, mens en annen heldigvis ble stoppet av gelenderet på balkongen utenfor MPenes oppholdsrom. Det er finsk vaktstyrke ved UNIFIL House, og en av finnene fikk splinter i låret og skuldra da han trosset forbudet mot å oppholde seg utendörs, og satt på verandaen og fulgte kampene. Et nedslag like ved huset, slengte splinter to etasjer opp. I januar gikk to RPG inn i

Sersjant Ole Jacob Valstad (t.v.) og korporal Ivar Gulli med restene av en RPG som nesten havnet i MPenes oppholdsrom i UNIFIL House.

samme rom i huset, med to dagers mellomrom. Den förste gjorde liten skade, mens den neste ödela et kontor, för den gikk gjennom en murvegg og inn på et kjökken. Utrolig at ingen har blitt skadd, men ledelsen ved UNIFIL House tar sine forholdsregler. Nå bor alle på vestsiden av huset, den siden som vender vekk fra kampområdene i Chatila og Bourj al-Barajneh. Skal noen bevege seg utendörs må de ha spsielt löyve fra sjefen i huset, den finske oberstlöytnant Pulli.

Jobben til de norske i Beirut består for det meste av eskortekjöring mellom UNIFIL House og helikopter landingsplassen på BIA. Tidligere hadde man også kryssing av greenline til Øst-Beirut to ganger i uka, for å ta i mot helikopter på den siden, men nå er det opprettet eget kontor i öst som tar seg av trafikken der. Likevel må de flere ganger i uken krysse greenline (skillet mellom det muslimske vest og det kristne öst) for å gjöre forskjellige oppdrag.

Selv om situasjonen i Beirut er spent, er det et stort önske blant MP og MovCon å få komme til Beirut. De gangene det er rolig er det en spennende by å bli kjent med, selv om mye av det byen var kjent for er jevnet med jorden.

Finn Olsen, som også har vært i Beirut som privatmann ikke så lenge för han meldte seg til FN-tjeneste, trives så godt at han har sökt «trekap» i jobben.

— Jeg kjenner jobben godt, og kjenner en del folk som jeg treffer en gang i blant, så jeg trives utmerket, sier korporal Olsen fra Ålesund.

Kaptein Leif Smerud (t.v.), korporal Finn Olsen og sersjant Ole Jacob Valstad er tre av fire nordmenn på UNIFIL House i Beirut. De har hatt noen töffe måneder, med treff hver eneste dag av små og store prosjektiler på huset.

Korporal Finn Olsen slapper av, klar til nok en runde til flyplassen i Beirut.

Per Helweg hadde en töff jul med flere «firing close» på 4-18 i Enklaven. Nesten daglig kom det skudd mot posisjonen, de fleste fra bergsiden i bakgrunnen, rett ovenfor Litani.

Spennende tid på 4-18

— Det har vært en fin tid her ute på 4-18 i Enklaven, rent bortsett fra at det har vært litt mye skyting. Vi hadde «firing close» hver eneste dag i en lang periode ved juletider. Etterhvert ble det nærmest en intern kamp om hvem som hadde flest «firing close» på sine vakter, sier Per Helweg fra tropp 1, kpB. Han var på 4-18 i jula, sammen med tre andre fra troppen, i en vanlig toukersperiode.

4-18 er kanskje en av de viktigste observasjonsposisjonene Norbatt har. Fra sin plass ved Litani, like under Chateau Beaufort, har de oversikt over et meste som rörer seg oppover og nedover Enklaven. Hvert eneste kjöretöy som skal nordover i Enklaven må nemlig passere 4-18, hvis de ikke skal kjöre gjennom Norbatt eller Finbatt.

— De gangene det har vært aktivitet nord i Enklaven har vi sett nypussede biler og folk på vei oppover. Noen timer senere kommer de tilbake, med tydelige skader på kjöretöyene, forteller Helweg.

Det er vakt dögnet rundt også på opservasjonspost 4-18. Dögnet rundt sitter en av laget på fire i OPen. Da det ble skutt relativt nært leiren flere dager på rad, gikk de inn i dekningsrommet for å unngå uhell.

Nå har man pusset opp OP 4-18 og hele leiområdet. Prefaben som guttene bor i er senket ned i terrenget, slik at den ligger i ly, det er gravd löpegraver, og det er også bygget et opservasjonstårn i tilknytning til dekningsrommet.

Ingeniörofffiseren og pitroppens arbeid har allerede gitt resultater. Det er blitt mye tryggere på 4-18, og det er slutt på skytingen rundt leiren.

Med presten i bibelhistorien

— Jeg vil at de som er med på «bibelturene» skal få bekreftet at det stemmer historisk det som bibelen forteller. Kanskje kan det stimulere til å se nærmere på det som ikke er bekreftet ennå. Men i förste rekke er turene ment som en informasjonstur, slik at de som er her nede skal få se noe av det som skjedde i området for lenge siden. En slags oppfrisking av det alle har lært på skolen.

Feltpresten i Norbatt, major John Victor Selle, skal ti ganger i löpet av kontingent 18 til Israel med en gruppe på over 30 personer for å lede dem gjennom Israels bibelhistoriske strök. Blue Beret var med på den förste turen. Fra Metulla, forbi Genesarestsjöen, Jeriko, Jerusalem, Betlehem og innom Nazareth på veien hjem. En slags rask oppfrisking av Jesu liv.

Også feltpresten i NorMaintCoy, kaptein Thor Sommerseth, arrangerer turer etter stort sett samme lest som Norbatts prest.

Hva slags inntrykk sitter en igjen med etter en slik tur? Er det noe spesielt som «setter seg», bortsett fra gjenoppfriskingen av de historiene som vi hörte om i kristendomskunnskap på barneskolen?

Vi kunne ikke unngå å legge merke til den overdådige utsmykningen av kirkene vi var innom. Katolske eller muslimske bygninger, det var ikke spart på noe. Litt overraskende var det at den stallen Jesus angivelig skal ha blitt födt i slett ikke var noen stall, men en grotte. Med den overdrevne utsmykningen av grotten var det ikke mye hellig over den lenger, men at det gav en spesiel fölese å synge «Glade jul» sammen med tyske turister i födegrotten kan ingen nekte for.

For historisk interesserte var besöket på Masada ved Dödehavet noe av det mest interessante, ved siden av Jeriko med de kjente murene. Det er steder som fortsatt ligner på historiske steder, og ikke er ödelagt (etter vår oppfatning) av glitter og stas.

Ved siden av å gi et godt innblikk i bibelhistorien får man også et inntrykk av Israels historie på «bibelturen». Besöket på Holocost-museet i Jerusalem gir et innblikk i hva jödene måtte gjennomgå under krigen. Bussturen på kryss og tvers på Vestbredden forteller oss mye om området som Israel har okkupert siden 1967.

Den snaut 40 år gamle staten Israel har en historie som er vel så interessant som den flere tusen år gamle bibelhistorien, og med «bibelturene» får man et lite innblikk i begge deler.

Feltpresten i Norbatt, major John Victor Selle, forklarer interesserte «bibelturister» hva som har foregått på Masada for noen hundre år tilbake.

Ikke godt å si om det er en advarende eller en forklarende pekefinger felpresten holder i været på en av stoppene på bibelturen ved Jeriko.

Skremmende julegave med

Det var stor aktivitet rundt stedet man fant veibombene i dagene etter julaften. I steinura nærmest ligger en av bombene skjult, den andre lå like ved der gruppen på bildet står. Innfelt, et nærbilde av den ene veibomben med noen av de 30 rörstumpene som skulle virke som splinter. Den halvbueformede bunnen pekte mot veien fra stedet den lå.

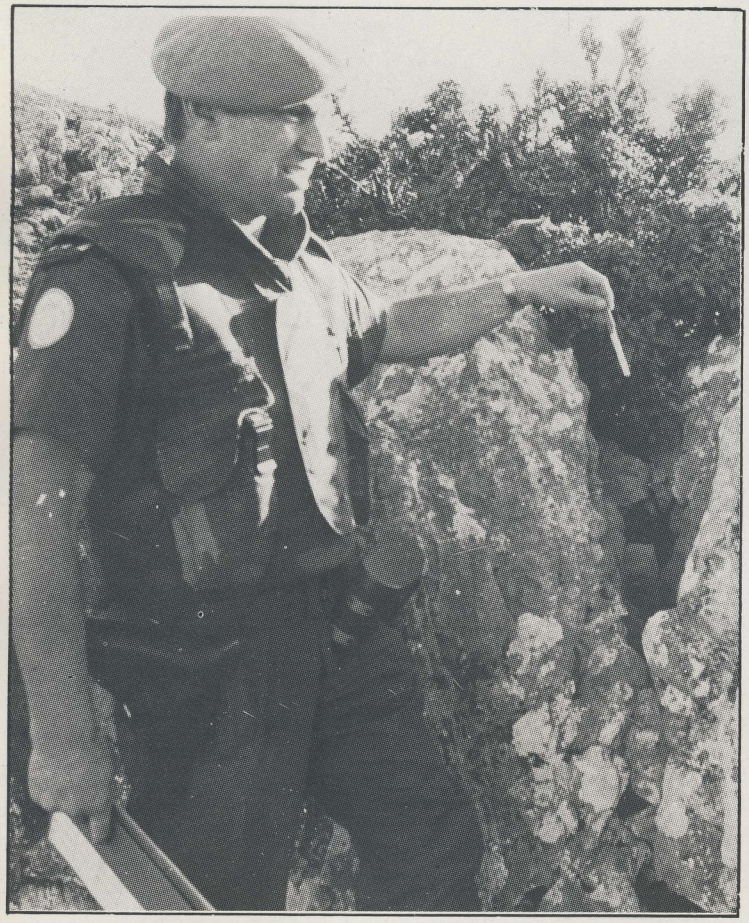

S-3, operasjonsoffiseren, major terje Nordgaard påviser stedet man fant et våpen og to håndgranater ved en dekning 30-40 meter unna veien.

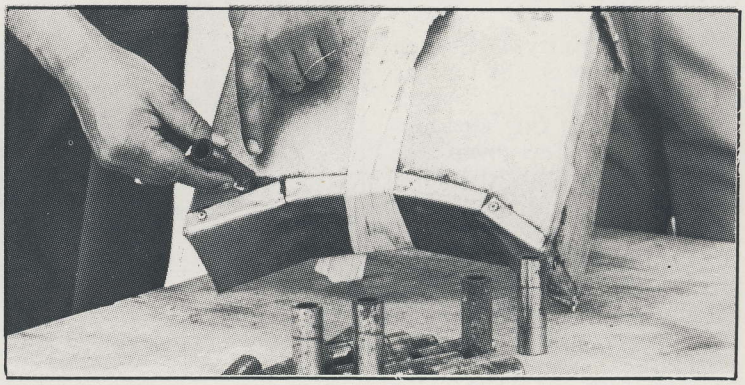

Norbatt fikk spennende julegave fra ukjent avsender på selveste julaften. Like öst for Kfar Hamam-krysset ble to roadsidebomber (veibomber) funnet, sammen med et våpen og håndgranater. I og med at veibombene ble funnet öst for krysset der veien fra Rachaya til Kfar Chouba svinger av til Kfar Hamam er det i hvert fall ingen ting som tyder på at UNIFIL var målet

Det var tidlig julaften formiddag at den förste veibomben ble påvist. Pionertroppen ble tilkalt og de greide å desarmere bomben uten for store problemer. De fulgte de vanlige rutinene med dregging av bomben med god avstand til personellet för de rörte bomben selv. En trygg operasjon når den gjöres av kyndig personell.

På ettermiddagen julaften, midt i kirketiden, under rekonstruksjonen av funnet fant de som var på stedet nok en bombe. Den var av akkurat samme type, plassert bare ti meter unna det förste funnet, med retning mot samme sted i veien som det förste funnet.

Man fulgte ledning fra bombene til en dekning vel 30

ıkjent avsender

meter unna veien, og gjemt mellom steinene fant man et Kalashnikov maskingevær og to håndgranater. Det var gjort klart for at ledningene skulle kobles til en utlösningsenhet som man trolig ville bringe med seg til selve operasjonen.

— Det er all grunn til å fremheve pi-troppens arbeid, sier S-3 (operasjonsoffiseren), major Terje Nordgaard til Blue Beret. — Spesielt de som desarmerte bombene gjorde en meget god jobb.

Ved hjelp av pi-troppens sikre rutiner for desarmering av bomber var det en lite dramatisk operasjon, selv om to veibomber i seg selv er dramatisk nok. Bombene dregges fram og tilbake flere ganger for å sikre at det ikke er en minefelle, som utlöses ved beröring.

— Vi lærte ganske mye av denne episoden. På grunnlag av det har vi iverksatt rutiner for å sikre veiene bedre. Vi lærte også at det er viktig å soke gjennom större områder rundt funnet for å se om det kan være mer interessant i nærheten, sier Nordgaard videre.

Den bombehunden som Norbatt har bedt om lenge ville vært glimrende å ha med ut på jobb i slike situasjoner, men den venter man som kjent fortsatt på.

Julaften-bombene var de förste som er funnet i Norbatt utenfor hovedveiene. Det er liten trafikk på veien östenfor Kfar Hamam, for eksempel er det sjelden mer enn en UNIFIL-bil som passerer funnstedet hver dag.

Men selv om selve funnet var relativt oppsiktsvekkene, var bombetypen ikke det. Pitroppen har fire tilsvarende bomber i sitt museum fra tidligere. De ble funnet samlet i forrige kontingent på en «lagringsplass» innenfor Norbatt.

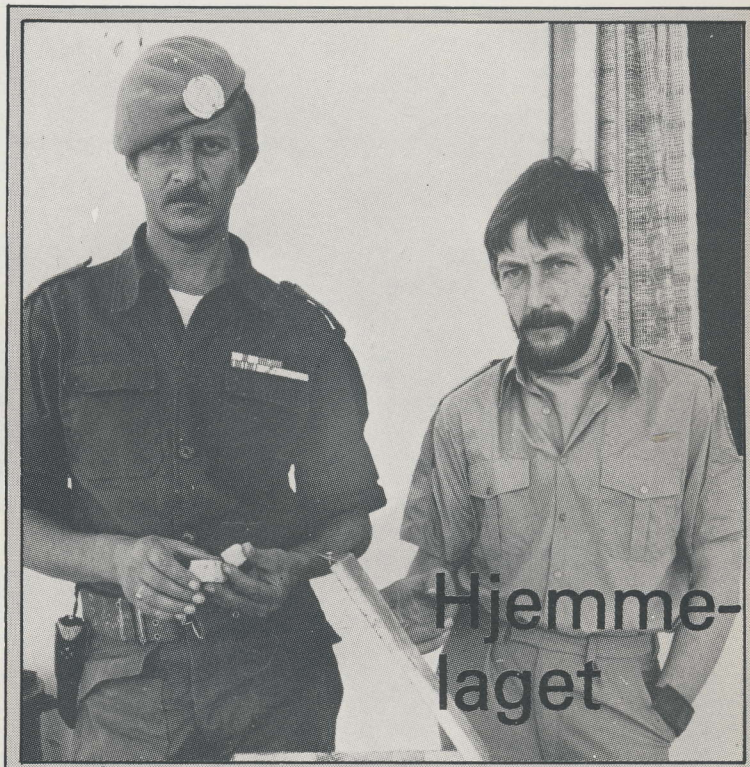

Hjemmelaget

Fenrik Åge Botnen (ass. ing. off.) og NK i Pitroppen, löytnant Victor Östevik med en av veibombene.

De to veibombene som ble funnet julaften var tydelig hjemmelaget, men samtidig var det et godt håndverk. Blikkassene var klippet på en skikkelig blikksaks, ikke på en til hjemmebruk, og naglene som var brukt på den viste også at det var godt håndverk.

I hver av bombene lå i underkant av åtte kilo TNT, med et tredvetalls rörstumper i bunnen,som skulle bli slynget ut som splinter mot målet.

Bunnen av kassene, som vendte mot veien, var halvmåneformet. Det ville samlet kraften fra sprengstoffet mot et mål, i stedet for å spre kraften og splintene.

— Såvidt jeg kan bedömme det ville denne bomben gitt den virkning man önsket. Jeg et ikke i tvil om at en bil ville blitt totalt ödelagt hvis den hadde blitt truffet av en detonasjon fra denne bomben, sier ass. ing.off., fenrik Åge Botnen.

MUSEUM

Pi-troppen har bygget opp et velfylt museum oppe på Pihöyden gjennom 18 kontingenter. Håndgranater, personellminer, stridsvognsminer, veibomber, granater og flere typer våpen har blitt funnet og beslaglagt gjennom årene.

En östeuropeisk RPG 75 (rekylfri pansergranat) er den eneste som er kjent i Midt-Östen. En granat med påskrift til israelerne (som den var beregnet på) ble funnet innenfor Norbatt for noen år siden pluss en mengde andre saker og ting som ikke er fullt så ekslusive.

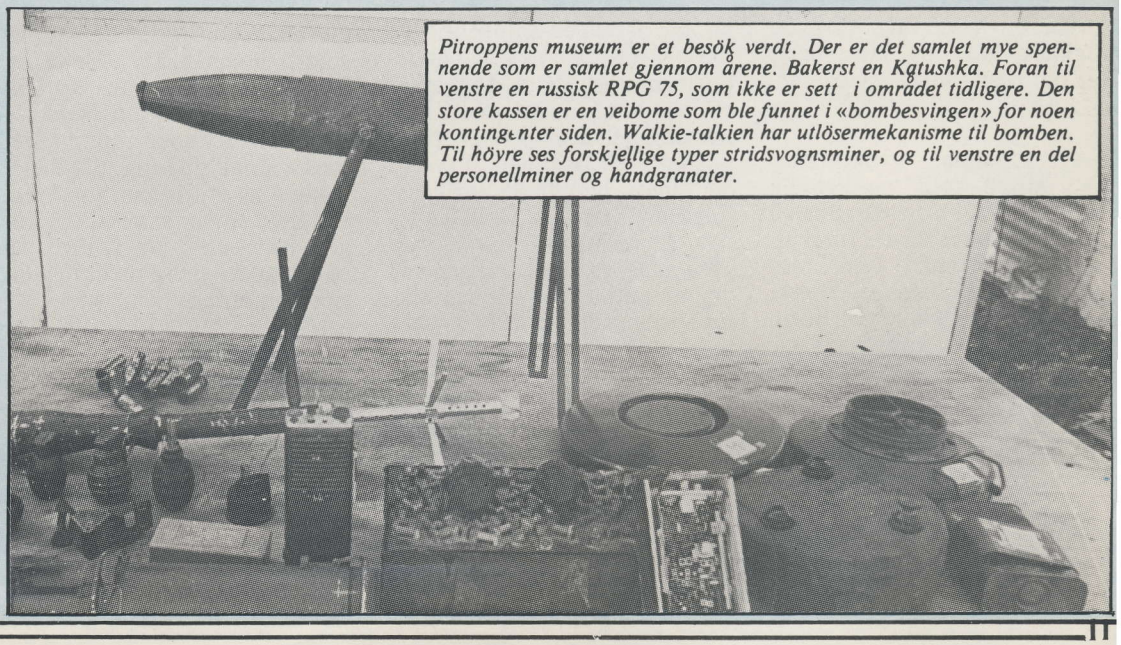

Pitroppens museum er et besök verdt. Der er det samlet mye spennende som er samlet gjennom årene. Bakerst en Katushka. Foran til venstre en russisk RPG 75, som ikke er sett i området tidligere. Den store kassen er en veibome som ble funnet i «bombesvingen» for noen kontingenter siden. Walkie-talkien har utlösermekanisme til bomben. Til höyre ses forskjellige typer stridsvognsminer, og til venstre en del personellminer og håndgranater.

Et hundeliv? Slett ikke. — Dette er en fin tilværelse og en god avveksling, mener fra venstre Tage Erlandsen, Gunnar Kindsbækken, Arro og Johnny Knutsen.

I knappetelt for fred

«Ha en god vakt. Og en skikkelig kald og lang natt. Blir det regn i kveld, tro? He, he, he.»

Avtroppende vaktmannskap gliser godt og ser på klokka idet de forlater posten til påtroppende för de forsvinner avgårde med kurs mot fjellandsbyen Chebaa. Tilbake står vi, det vil si Svein Björnerud (23), Raufoss, Lage Erlandsen (21) fra Andöya, Johnny Knutsen (21), Ski og sersjant Gunnar Kindsbækken (22) fra Meisingset. I tillegg Blue Berets «utskremte» og «Arro», en av bataljonens firbente soldater.

I tjuefiretimer skal vi opholde oss på en ambushposisjon i Östdalen i Chebaa. Forlegningen dette dögnet er et knappetelt. Hver eneste natt er personell i Chebaagruppen postert ute i Östdalen, uten tvil den mest benyttede infiltrasjonsruten inn til NORBATT AO. Flere infiltratörer har da også «gått i garnet». Ingen tvil om at gutta gjör jobben sin. En jobb det virkelig står respekt av.

Knappetelt, ja. Bare ordet er nok til å gi enkelte visse assosiasjoner i en eller annen retning. Og knappetelt er vel ærlig talt noe man slettes ikke forbinder med FN-tjeneste.

Men skal vi tro gutta i Chebaagroup, lider de så absolutt ingen nöd. -Dette er livet for norske gutter, forsikkrer sersjant Kindsbækken, idet han krabber inn i teltet med oppakning og det hele. -Man lærer å innrette seg. Dette er en fin avveksling. Ingen har vondt av å leve litt enkelt med jevne mellomrom, sier sersjanten.

Vi sitter vel installert i teltet. Etter diverse forsök på å få fyr på primusen, lykkes det omsider. Parafinosen slår imot, og varmen brer seg i teltet. Ganske behagelig, dette her, selv om undertegnede har havnet som «tetningslist».

Mörket faller på. Og med det kommer kulda snikende. -I kveld blir det beinkaldt, mener Svein Björnerud og krabberut av teltet. Han tar förste vakta. To timer på post ca ti meter fra teltet, deretter fire timer av, men hvor to av timene inngår som fyringsvakt. Hver mann tar sin törn, uansett vær og vind. Og tro ikke at været i Östdalen alltid er det beste. I jula var det både snö, regn og sludd, gjörme og vann om hverandre, og fornöyelsen med teltlivet deretter. -Da fristet det adskillig mer med en syden-tur, flirer Kindsbækken, mens han skjærer seg et nytt stykke av det medbrakte pålegget. — Vi lider så absolutt ingen nöd i matveien. Og utendörs smaker alt like godt.

Fleskebiter varmes opp over primusen. Det braser i kjöttet, og en velduftende lukt fyller teltet. Arro ser med lengselsfult blikk i retning kjöttet. Det er altså ikke bare våre tenner som löper i vann. Men Arro må pent ta til takke med lukten og blikket. Her vises ingen veldedighet. Om den ser aldri så lidende ut.

Månen kommer fram. Östdalen bades i et utrolig lys. Hermonfjellet reiser seg majestetisk, og med hvite snödekte topper og fjellsider er det ikke fritt for at tankene kretser i mer nordlig retning.

Kulda tiltar utover kvelden og natta. Gutta anslår tempen til fire-fem grader. -Og denne vinden gjör det ikke særlig bedre, sier Svein Björnerud, mens han ser lengselsfullt på klokka. -Hadde jo ikke tenkt meg muligheten av at jeg skulle tilbringe x antall dögn i et knappetelt i Libanon da jeg sökte FN-tjeneste. Men vi lider ingen nöd, og etter min mening finnes knapt noe bedre tjenestested enn Chebaa, poengterer Björnerud. -Meget idyllisk er det også i Östdalen.

Proteus lysraketter, sjokk — röyk — og gassgranater, signalpistol og streamlight er standardutstyr hos gutta i Östdalen. Fra venstre: Gunnar Kindsbækken, Johnny Knutsen, Arro, Svein Björnerud og Tage Erlandsen.

Natten er dagens mor, som det heter et sted. Og sakte, men sikkert fortrenges nattemörket, og ikke minst kulda, av lys og varme. Glemt er hutring, frysing og tankene hjem til Norge. En natt er gått, uten de helt store hendelser. Men aktivitet har det likevel vært i löpet av natta. Ikke av tobeinte, men firbeinte-i form av rev, som det er mye av.

Sola står i zenith. Varmen er upåklagelig. Det sildrer og klukker i en bekk. Lufta er utrolig ren og klar. Snödekte fjell. Man får nesten påskestemning. -Godt for kropp og sjel, dette her, mener Kindsbækken.

Om noen timer er vakta over. For denne gang. Men om noen dager er det tilbake til Östdalen og knappeteltet. Slik er det, og slik skal det være, mener gutta.

Ved syttendida er patruljen tilbake i 4-7 HQ. Bare for å pakke ut, kanskje en rask dusk för kveldens CP-vakt på Alfa'n eller Bravo'n tar til.

Slik er livet!

Idyllisk på frivakt

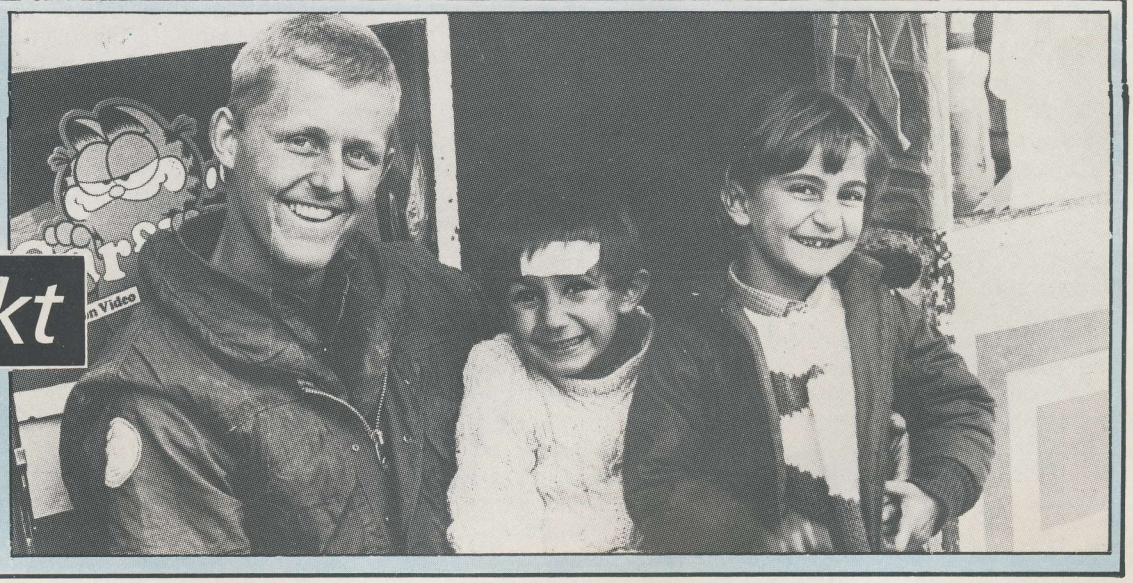

Lars Petter Överland koser seg med noen av de lokale ungene i Chebaa. De trives godt i hverandres selskap, det er det ingen tvil om. Og bildet viser tydelig at det er gjensidig glede over at Norbatt og libaneserne lever sammen i fjellbyen.

De nye PPKene klar til dåp. Fra höyre: Eirik Blodöks, Eirik Raude og Halvdan Svarte.
Löytnant Marit Penne fra saniteten fikk æren av å döpe den ene PPKen til «Halvdan Svarte».

PPK klar til innsats

— Dette er en stor dag for bataljonen. Det er som en ny jobb for vaktlaget. Etter mange år på Enklaveekspressen kan de endelig få bruke tidsmessig utstyr. Den utslitte Enklaveekspressen byttes ut med nye, moderne PPKer.

Sjefen i Stabskompaniet, major Torvald Johansen, var tydelig stolt da han på en av fjorårets siste dager endelig kunne erklære de nye, franske PPKene offisielt velkomne til Norbatt.

Det har kostet 11 millioner kroner å få tre Renault pansrede personellkjöretöy (PPK) til den norske FN-bataljonen. Velbrukte penger, mener de som skal bruke kjöretöyene, Prisen dekker kjöretöyene, våpen, sambandsutstyr, deler til PPKene i to år pluss opplæring av personellet.

— Vi er kjempefornöyd med kjöretöyene, sier fenrik Vikki i vaktlaget som eskorterer folk og materiell gjennom Enklaven tre ganger daglig.

— Forelöpig er vi bare på et begynnerstadium med vognene. Etterhvert skal vi også ha lyskastere og maskingevær (MG 3) på. Det er tre helprofesjonelle vogner vi har fått for 11 millioner kroner, sier Otto Christian Vikki

En ting er ikke vaktlagene like fornöyd med. Det er at de noen ganger har fått beskjed om å kjöre med bare en vogn i eskorten.

— Skal det ha noen hensikt å drive eskortetjeneste må vi ha to vogner, en först og en sist i kolonnen. Det må vi ha for å ha kontroll. Vi må ha samband fra förste til siste vogn for å få kjöretöyene i fölget til å kjöre fortere eller roligere, for å få det til å gli lettere gjennom sjekkpostene langs ruten vi kjörer.

Vi har eksempler de gangene vi har brukt bare en vogn at det ikke går spesielt bra. Da kjörer vognen bakerst, uten mulighet til å samarbeide med den bussen eller jeepen eller hva det er som kjörer först.

Hvis vi skal bruke bare en vogn, er det dårligere enn det gamle opplegget med Enklaveekspressen og den lille J-20.

Den gangen hadde vi i hvert fall samband fra förste til siste vogn, selv om sikkerheten ikke var den samme som med PPKene. Får vi ikke bruke to PPKer på eskortene kan vi like gjerne gå tilbake til det gamle systemet, sier fenrik Vikki som er fornöyd med de nye vognene, bare vaktlaget får bruke de som de önsker.

Også transporten, som har flere biler daglig med i kolonner med de nye eskortekjöretöyene skryter av at de föler seg mye tryggere nå enn tidligere. Det ses også på at mötende trafikk, militær og sivil, nå viker veien for eskorten. Det gjorde de ikke tidligere, men det ser ut til at de fleste har respekt for de nye PPKene.

Fortsatt er det imidlertid ikke bare vaktlaget som kjörer eskorte. MP kjörer også eskorte til alle dögnerts tider, de gangene vaktlagene ikke har anledning. For eksempel var det de som måtte ut for å hente noen av de vognene som Norbatt lånte for opplæring. De förste som kom ble eskortert av gamle Enklaveekspressen, mens noen andre måtte eskorteres av MP. De franske sjåförene ville ikke kjöre alene gjennom Enklaven med eskortekjöretöyene.

En gjeng arbeidsjern

— Ofte blir jeg mållös over den kjempeinnsatsen mannskapene legger for dagen. «Folket» mekker og skrur det de er karer for. Motivasjonen er topp, selv om vi praktiserer «overtid» for å få tingene unna.

Kaptein Johnny Röst (31) fra Tynset er sjef for kjöretöyverksted-troppen, som teller totalt 55 hoder. En stor tropp etter vanling målestokk. Men så har da også troppen ansvaret for reparasjon av en tredjedel av kjöretöyene av de ca femtenhundre kjöretöyene i UNIFIL. I Ingen enkel oppgave, spesielt med tanke på at kjöretöytypene er svært mange i UNIFIL.

Om troppssjefen er aldri så fornöyd med det menneskelige materiellet han har til rådighet, kan ikke det sies om det tekniske. -Mange av kjöretöyene vi får inn til reparasjon er så å si helt nedslitt, og representerer den dårligste og eldste delen av materiellparken. Flere kjörer bilene sine til de vryter helt sammen. Vedlikehold er for mange et fremmedord, understreker kaptein Röst.

For å kunne utföre arbeidet, disponerer troppen to verksteder-det såkalte «gamleverkstedet» og J-20 verkstedet, hvor kapasiteten utnyttes maksimalt.

Kaptein Röst önsker seg flere mekanikere med fagbrev. -Slikt personell er vanskelig å få tak på fra Norge. På grunn av det voldsomme bilsalget hjemme har verkstedene fulle «ordreböker», og lönna for en mekaniker hjemme er bedre enn i UNIFIL.

UNIFIL-systemet er byråkratisk, og ting tar tid. Reservedeler skaffes ikke over natta. -Deleproblemer ser det ut til at vi må leve med. Og i verste fall kan et kjöretöy bli stående i flere uker för det igjen ruller på vegen. Men slik er det bare, sukker kaptein Röst.

I troppen, som er NORMAINTCOY's største, inngår også en bergingsseksjon, tre reparasjonslag og et instruksjons — og inspeksjonsteam. «Replagene» er titt og ofte på farten i UNIFIL's avdelinger for å forestå enkle reparsjoner. Dette arbeidet lovprises av kaptein Röst. -Replagene er en utrolig god hjelp for oss. Små feil utbedres ute i felten för de utvikler seg til större problemer, og dette sparer våre verksteder for mye arbeid. Hadde det ikke vært

Verkstedfolket på J-20-verkstedet har ingen problemer med ordrebökene — de er mer enn fulle. Formannen på J-20 verkstedet, löytnant Ingvald Gjertsen fra Lakselv, fikk trommet sammen (f.v.) fenrik Jan Vold, Grimstad, Håkon Samdal, Melhus, Per Arne Holen, Luster, Svein Nordskog, Vikedal, Alf Halvorsen, haugesund, Svein Hanestad, Kongsvinger, Christian Fidje, Kristiansand og Pål Hansen, Horten.

Også instruksjonsteamet er for deres forebyggende arbeid, hadde situasjonen vært ille, mener Röst.
stadig på farten, og demonstrerer kjöreopplæring, förste linjes vedlikehold og enkel verkstedrift ved avdelingenes egene verksted.

Som troppssjef og dermed administrator har kaptein Johnny Röst byttet ut skiftenökkelen med pennen. Etter sigende sitter han omtrent med papirarbeid til langt oppover halsen. -Ta rapporter, for eksempel. Til stadighet får vi tilsent slike, og vi skal selv skrive våre. Det samme med brev og annen korrespondanse. Med flere tusen enheter sier det seg selv at avdelingen har men enn nole å holde orden på, sier kaptein Röst, som også jobber som sjelesörger etter behov. -Jeg oppfordrer gutta til å komme dersom en eller annen har problemer. Vi skal jobbe tett sammen. Og vi bor tett sammen. Mistrivsel förer bare til ineffektivitet!

HJEMSENDT

Fra Norbatt er seks personer repatriert (hjemsendt) så langt i kontingent 18. En av de hjemsendte ble repatriert av medisinske årsaker, to etter egen sökand, og tre er sendt hjem på grunn av disiplinære saker, fortrinnsvis som följe av bråk i etter relativt stort konsum av alkohol.

— Jeg synes ikke dette tallet er så ille. Så vidt jeg kjenner til var det flere på samme tid i forrige kontingent som var repatriert. Så langt har de fleste vært snille, og trolig blir det bare bedre etter hvert. Det er som regel verst den förste tident, sier S-1 i Norbatt, major Egil Kulsli.

Andre sisiplinære saker som «bare» endte i refs var det 18 av i desember, fordelt på seks i kp A, tre i kp B og ni i stabskompaniet, dette er også et lavt tall, mener personelloffiseren.

En av de hjemsendte nektet å la seg overföre fra stabskompaniet til kp B, og sökte i stedet repatriering.

— Alle som er her nede er her som vervede, ikke i faste stillinger. Det som er spesielt uheldig i denne saken er at overflyttingen skjedde så sent. Det burde helst vært gjort för, för han fikk «satt seg» i miljöet. Men det var ikke mulig i denne saken, sier Kulsli.

Fantastisk opplevelse

— Ord blir nesten fattige. Å skulle beskrive det vi har opplevd faller vanskelig. Alt har gjort inntrykk; möte med sivilbefolkningen, med soldater og befal, med denne delen av Libanon. Utrolig. Fantastisk, ja nesten ubeskrivelig!

«Trioen fra Norge», alias May Britt Andersen, Geir Holmsen og Lars Klevstrand kom til FN-styrken som den reneste julegaven 1. nyttårsdag. Som en tornado tok de publikum med storm. Det være seg såvel sivile som militære. I et kjölig værlag fartet de rundt og spredte varme og moro for et lydhört publikum. Tolv konserter i löpet av fem dager taler sitt tydelige språk.

— Tross et hardt tempo, var dette så utenom det vanlige at vi nesten ikke fikk tid til å bli trötte, bedyret de tre glade gledesspredere overfor Blue Beret. -Vi har mött en utrolig åpenhet og menneskelig varme hos sivilbefolkningen, og ikke minst en fantastisk mottakelse og gjestfrihet i selve FN-styrken.

Geir Holmsen (f.v), Lars Klevstrand, May-Britt Andersen og oberstlöytnant Eirik Skarland blant «rare fölk» i Chebaa. Innfelt vokalisten i «Trioen fra Norge».

"Trekap" er tingen

— Hvis du synes at vi virker en smule merkelige så tidlig i kontingenten, får du heller komme på slutten. Da har det kanskje röynet nokså hardt på for noen av oss.

De aller fleste söker om rekap. Og noen får det. Men trekap? Nei, det er vel litt i dröyeste laget. Men ikke i NORMAINTCOY, hvor fem mann gikk rett på sin tredje kontingent. Og ikke foruten grunn. Et svært godt miljö, med skikkelig kameratskap. Hvor man bor tett, men ikke altfor tett. Hvor hver mann har sitt rom, og dermed har en rimelig sjanse for en smule privatliv. -Dessuten er det vinter hjemme på denne tida av året, kommer det fra en av de fem. På ny fliring. En munter gjeng, ingen tvil om det. Enn bråk ?-Svært lite av det. Litt småkranglig fra tid til annen. Men det er ikke spesielt i FN-sammenheng. Vi spleises sammen på en helt spesiell måte, og vennskapet blir unikt, bedyrer de fem, som altså forelöpig ikke tör spå noe om den allmenne helsetilstanden når den tid kommer at man skal hjem, etter halvannet år i Libanon.

-Håper vi eventuelt merker noe för nærmiljöet gjör det, ler de.

Fire «trekaper» samlet. Fra venstre: Sersjant Robert Eidsether, Ridabu, fenrik Björn Öyehals, Næröy, «XL» Hansen (Knut), Ramsund og «Tapet» Hansen (Roy), Klepp. Paymaster, fenrik Överland har også «trekap», men var ikke tilstede da bildet ble tatt.

SJAKK MATT

Javisst kan dere smile, Olav Rönning (t.v) og Thor Sæthra. Begge er hjemmehörende i sambandstroppen og kan skryte av å være UNIFILs smarteste sjakkspillere.

«Saken er biff !! Saken er kjöttkaker !! Ingen kan slå oss. Vi er best i verden !!» Disse kjente utsagn fra en ikke ukjent radioreporter oppe in nord, var det förste som rant oss i hu da vi fikk höre om NORBATT's innsats på sjakkbrettet i UNIFIL-mesterskapet, som gikk av stabelen i Tibnine i regi av NORMAINTCOY 10.-11. januar.

NORBATT's to representanter, Olav Rönning og Tor A. Sæthra, begge fra Sambandstroppen i Ebel es Saqi, feide enkelt og greit såvel konkurransenerver som motstander borti fra sjakkbrettet da tretten mann mötte ti dyst i kampen om gull og laurbær. Og maken til innsats skal man lete lenge etter. Sambandsgutta var ikke snauere enn å bli beste nasjon i lagmesterskapet. Tor Sætra var tydeligvis nokså gullhungrig, og klarte til slutt å hale i land seier individuelt.

— Joda, dette var göyalt. Alt gikk så fort at konkurransenervene faktisk uteble, sier de to beskjedent. -Vi håper med dette at interessen for sjakk hermed er blitt større i bataljonen, og vi ser fram til det interne mesterskapet i Sambandstroppen. Hvorvidt det også der bli sjakk matt, gjenstår å se.

Uansett, NORBATT har skrevet sjakkhistorie i UNIFIL. Gratulerer! «Slike gutter det vil gamle Norge ha.»

RESULTATER:

Individuelt: 1) Pte Sæthra, NORBATT

2) Sgt. maj. Saarela, FINBATT

3) Sgt. Walsh, IRISHBATT

4) Spl. Naughton, CAMP COMMAND

LAGMESTERSKAP:

1) NORBATT

2) FINBATT

3) IRISHBATT

Stil og styrke

Mottoet til A-kompanit i Norbatt er allerede godt kjent; Stil og styrke!

Vil du forklare det litt nærmere?

— Med stil mener jeg at vi skal vise fram positiv side når det gjelder antrekk og framferd. Vi skal gjöre jobben på en positiv måte.

Samtidig skal vi kunne stå for en stöyt. Stå på krav, og löse oppgaver som det trengs styrke til. Slike oppgaver har allerede noen av gutta vært oppe i og löst meget godt. Samtidig som vi viser styrke er det viktig å beholde fatningen. Det har de fleste etterlevd på en utmerket måte.

Major Svein Jann Wågan, sjef kp A.

Major Svein Jann Wågan er sjef i kompani A. 36-åringen fra Trondheim (födested Namsos) er et godt forbilde for kompaniet sitt. Stil og styrke har Wågan selv lært gjennom 18 år i Forsvaret, helt fra befalsskolen på BSIT i 1969, gjennom åtte-ti år i brigaden i Nord-Norge, bare avbrutt av et år på BSÖA. De siste sju årene har han vært på en måte er ringen sluttet.

— Jobben som kompanisjef her nede er en fin og utfordrende jobb etter mange års variert tjeneste i Norge. Dette er en veldig forskjellig jobb fra avdelingssjefjobbene i Norge. Alle som er her har sökt seg hit frivillig, og vil gjöre alt så godt de kan. Utfordringen ligger i at det er en del nye og ukjente oppgaver som må löses. Etter fire år i jegertropp kjente jeg godt til OP-tjeneste, men CP-tjeneste slik det blir drevet her er ukent for de fleste. Det er en meget töff og krevende jobb. CP-mannskapet er hele tiden i kontakt med mennesker og må hele tiden være forberedt på at noe kan skje. Jeg har inntrykk av at de aller fleste gjör en meget god jobb, sier Svein Jann Wågan.

— Vi kommer ganske tett på befolkningen og får forståelse av hvordan de som hörer til her föler det. Vi merker at det er krig i området, folk er usikre på hva framtida vil bringe. Vi ser hvor hjelpelöse de er i forhold til de som har makt. Hvis vi kan bedre deres situasjon er dette en meningsfylt jobb, sier Wågan.

Panzer Bar

Bardisk i mahogni heltre, utrangerte beltetelled til PPK som fothvilere, sparkeplate i marmor og söyle polstret med mektroppsnora. Vi er i mektroppens nyoppussede bar. En lekker sak som er satt opp på dugnad, med totale utgifter på over 1000 dollar.

Utgiftene skulle egentlig vært dekket gjennom overskudd fra forrige kontingent, pluss at vi har samlet inn 10 dollar fra hver mann. Nå har vi fått over 800 dollar i stötte fra kantinerådet til å dekke en del av utgiftene. Jeg synes vi har fått mye for pengene, sier fungerende mektropp sjef, fenrik Gulleik Riksaasen.

Celebert besök under åpningen av Panzer Bar. Bataljonssjefen, oberst Tor Löset, stod for den höytidelige klippingen av snora som markerte åpningen av baren. Mektroppsjefen, fenrik Gulleik Riksaasen, Ronny Knutsvik (bak disken) og de to som har jobbet mest med baren, Ole Martin Steene og korp. Geir Olav Sveinson kan posere fornöyd foran den flotte bardisken.

17. januar ble baren höytidelig åpnet av bataljonssjefen, med sjef kp A og flere i bataljonsstaben tilstede. Naturligvis var hele mektroppen ringside de også på den store dagen.

— Dette viser hva man kan få til med innsatsvilje og pågangsmot, sa S-4, major Nils Melby, og roste mektroppen for godt arbeid.

Hvor mange dugnadstimer som er nedlagt i mektroppens bar er ukjent, men sikkert er det i hvert fall at selv på selveste julaften var det full aktivitet i mektroppbaren.

Hvis noen ikke lenger husker hvordan det er å få servert en drink av en stilig bartender er det på sin plass med et besök i Panzer Bar. Der står bartenderen med kort hvit jakke, med hale. Mer kan man ikke forlange i en infanteribataljon.

NRK i Sør-Libanon

NRK Fjernsynet besøkte UNIFIL midt i januar. NRKs mann i Amman, Torger Kvalvaag, sammen med reportasjeteamet Liv Benkow, Sigurd Løland og Jan Jørg Tomstad, besøkte Naqoura, Norbatt og NorMaintCoy i fire dager for å lage et vel ti minutter langt innslag til utenriksmagasinet i Dagsrevyen 28 Januar.

Samtaler med Force Commander, NORCO, kompanisjefen i NMC og bataljonssjefen i Norbatt,samt reportasjer fra «daglig-livet» på verksted i NorMaintCoy, kontorer i Naqoura og mer feltmessige forhold i Norbatt sto på NRKs program. Teamet ga uttrykk for at de var meget fornöyd med det de fikk se, så gjenstår det for oss å se om vi er fornöyd med det vi får se.

Det har vært minimalt med TV-dekning fra NRKs side om den norske FN-kontingenten gjennom ni år. At nærmere 20.000 nordmenn har tjenestegjort i UNIFIL HQ, NorMedCoy, NorMaintCoy og i Norbatt later til å ha gått hus forbi i det hvite hus på Marienlyst.

NRK i arbeid i Saqi. Her blir sjåför Kjell Marcus Böe intervjuet av (f.h.) Torger Kvalvaag, Jan Jörg Tomstad, Sigurd Löland og Liv Benkow.

Ti minutter er en god begynnelse, kanskje det blir mer etter hvert. NRK-teamet mente i hvert fall at det var nok å lage programmer om her nede, så kanskje de kommer tilbake hvis statsinstitusjonens budsjett tillater det.

Ferdig? Ferdig!

Veksleroperatörer, uansett om det er NORBATT eller NORMAINTCOY, har en ting fellesarbeidstempoet. Tör vi våge den påstand at veksleren er enhver avdelings mest stressende arbeidsplass?

— Uten tvit. Det mener Arild Myklebust (21) fra Nordfjord. -Og ikke bare mest stressende, men kanskje mest utskjelte også, legger han fort til.

Veksleren i NMC fungerer dessuten som en slags OPS, med kontinuerlig samband med UNIFIL OPS i Naqoura, både på nett og på fjernskriver.- Vi både mottar og sender sitrapper til UNIFIL, så som firing close, shootreps etc. Nok å holde fingrene i. Av og til i meste laget, mener altså Arild Myklebust, som oppfordrer til fölgende:Husk å ringe av etter hver samtale. Dessuten koster det heller ingenting å vise litt tålmodighet. -Det skal godt gjöres å betjene flere enn en «kunde» av gangen!

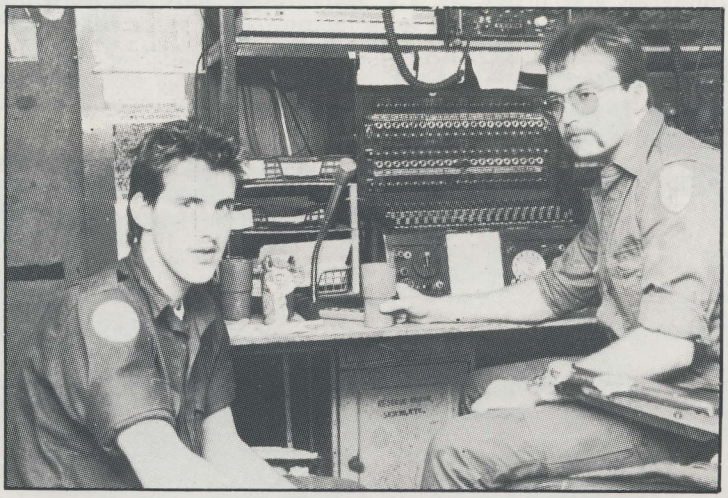

Tida går fort på veksleren i NMC, mener Arild Myklebust (t.v.) fra Nordfjord og sambygdingen Per Arne Hopland.

Bursdager i XVIII

60 år
2/6 Niels A. Björnstad
55 år
18/5 Jörgen Nygård
50 år
24/6 Josef A. Lindbäck
15/5 Egil Fuglehaug
8/2 Claus Borch-Jensen
11/5 Martin Karstein Aasegg
45 år
6/1 Frank Jakobsen
26/1 Svein Berntsen
11/4 Jan W. Walmann
25/4 Karl Emil Remlo
40 år
11/6 Nils Melby
6/5 Ole Johnny Omdal
11/3 Anne S. Kierulf
35 år
11/6 Bergtor Roald Opsett
30 år
14/2 Deg Heradstveit
20/3 Harald Hesmyr
27/2 Geir Hansen
15/5 Birger Holberg
29/1 Leidulf Ven
10/6 Rune K. Abelsen
22/3 Helge Sjolte
10/5 Svein Stensland
30/1 Stig M. Hårstad
25/3 Terje Kramsvåg
25 år
3/5 Einar Andersen
11/1 Jan Frode Bråthen
7/1 Olav Vatn
1/5 Öyvind Bårdsen
3/6 Ole Jakob Skara
31/3 Klas Holmedal
19/6 Per Erik Jensen
3/2 Ernst H. Reitan
5/1 John A. Moe
24/3 Frank Nygård
23/1Geir Ove Sandöy
16/4 Lars Egil Nygård
21/3 Kjell M. Böe
22/3 Eva Granslo
27/3 Tor Otto Westgård
20 år
1/4 Pål Kristian Sandlie

Restaurert nærforsvar

— Bedre nærforsvarsstillinger skal du lete lenge etter. Det har vært mye arbeid med de, men det er flott å se hvordan det ser ut nå når det nesten er ferdig.

Troppssjefen på 4-8 (tropp 1, kp B), löytnant Jörn Sundland skryter fornöyd av nærforsvarsstillingene rundt lagsleiren. I löpet av de to förste månedene i NORBATT XVIII har troppen forbedret gamle nærforsvarsstillinger. Stillingene er ikke brukt siden NORBATT VI. Nå er de pusset opp og forbedret med lett adgang til dekningsrom, slik de fleste stillingene i NORBATT AO skal bli.

Det er nærforsvarsstillingene som peker östover, mot Rachaya, som Sundlands tropp har pusset opp. Midt i leiren har troppen laget et OP-tårn over hovedgaupa, slik S-I-seksjonen har gjort det klart at de önsker det.

— OP-tårnet over gaupa der blant andre sjef og veksler holder til ble satt opp på under en måned. Det har vært mye jobbing på kveldstid og i frivakter for å få det ferdig, men det er betryggende å vite at vi står bedre rustet hvis vi må i stilling en gang, sier troppssjefen.

Fra OP-tårnet midt i leiren har de god utsikt mot Ebel es Saqi og dalen mellom Saqi og 4-8. Östover har nærforsvarsstillingene god utsikt, så 4-8 lagsleir er kanskje den best utbygde lagsleiren i NORBATT AO akkurat nå.

Korporal Geir Trygve Johnsen (f.v.) fenrik Torstein Slapgard, og korporal Yngvar Lövaas på plass i en av de nyrestaurerte nærforsvarsstillingene i 4-8 lagsleir. Under sandsekkene til höyre på bildet er nedgangen til gaupa som er gravd til stillingen.

De 30 som er forlagt i lagsleiren har gjort en god innsats for å sikre seg selv og nærområdet sitt, slik hele bataljonen vil være i löpet av kontingenten.

Sikring av nærområder har ligget lavt i prioritet i en del kontingenter, men vil bli prioritert i den 18. norske kontingenten i den midlertidige FNstyrken i Libanon.

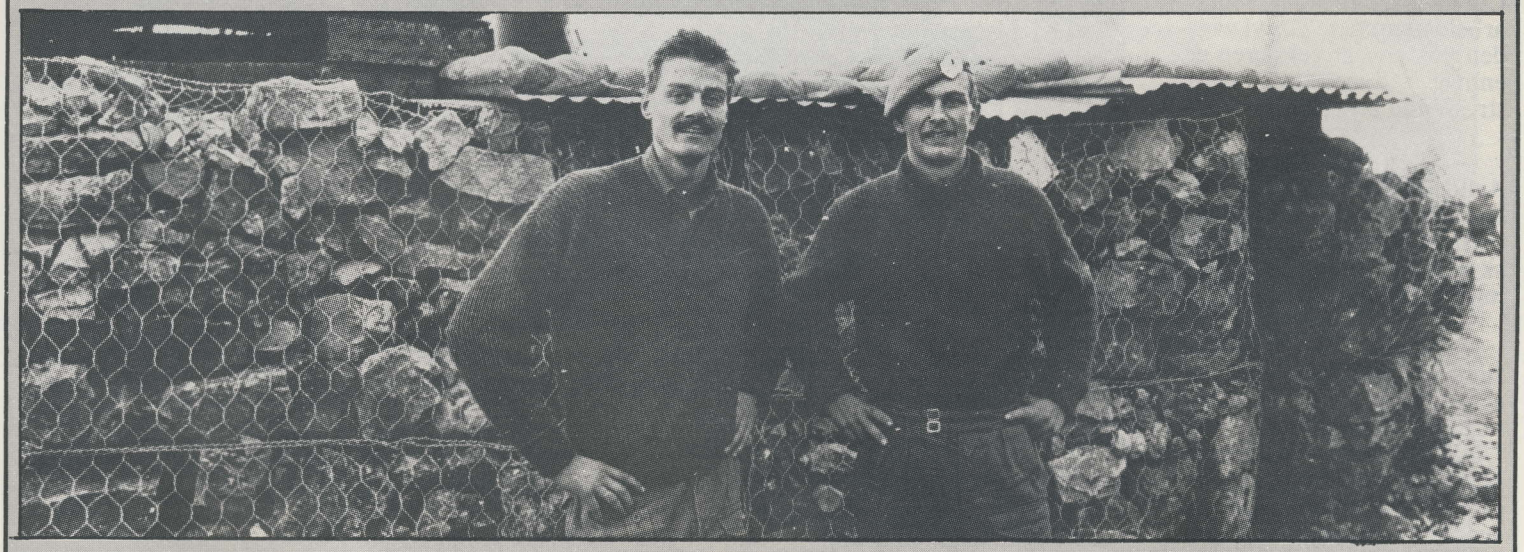

Troppssjefen i tropp 1, kp B. löytnant Jörn Sundland (t.v.),sammen med en av de som har lagt ned mange arbeidstimer i nærforsvarsarbeidet på 4-8, Frode Kolset.

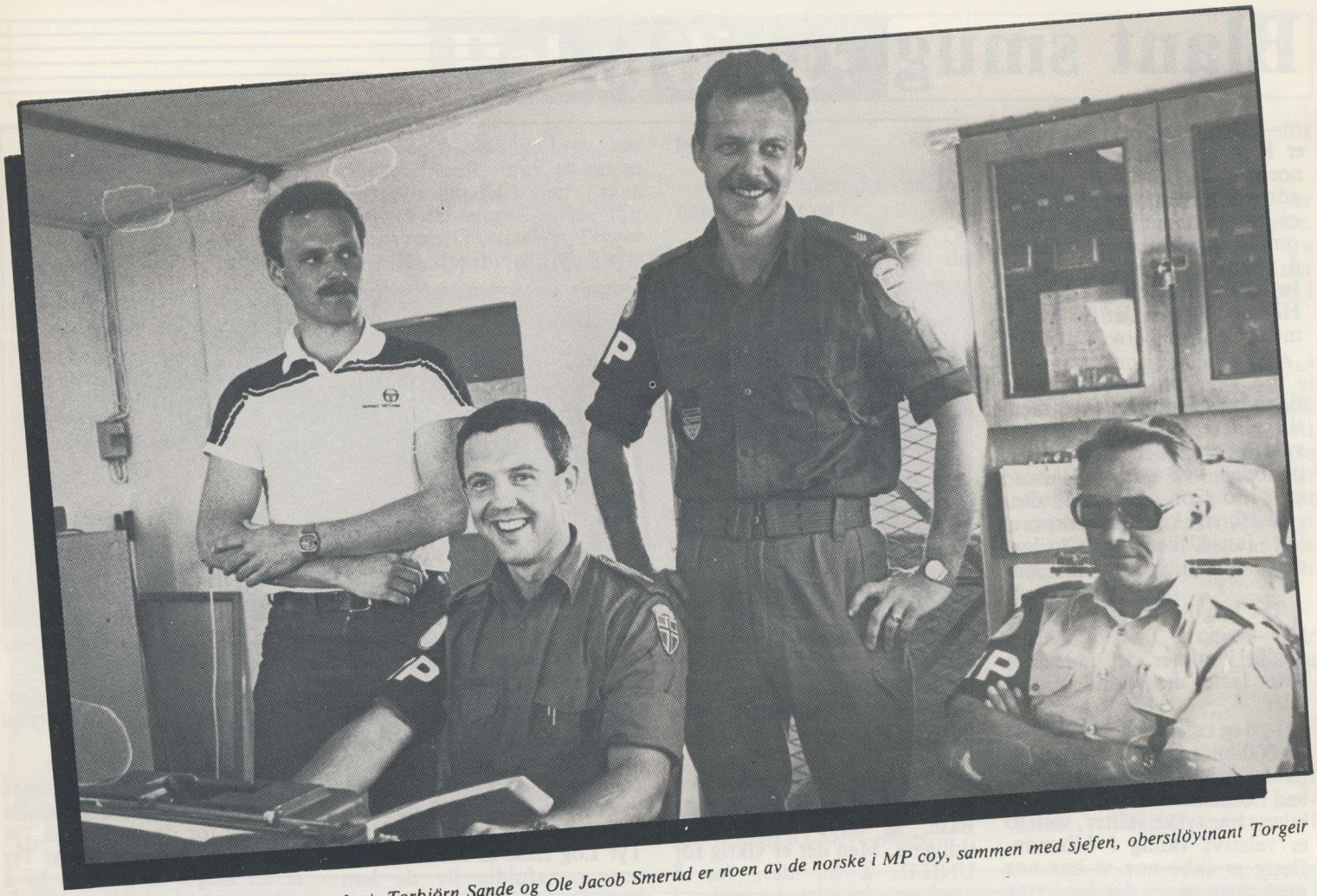

Sersjantene Jan Birger Jacobsen (f.v.), Torbjörn Sande og Ole Jacob Smerud er noen av de norske i MP coy, sammen med sjefen, oberstlöytnant Torgeir Nielsen.

NORSK I NAQOURA

Den «norskeste» avdelingen i UNIFIL HQ i Naqoura, bortsett fra NORCO, er MP coy. Med oberstlöytnant Torgeir Nielsen som sjef, og 16 andre nordmenn i rekkene i en vel 70 mann stor stab, blir det norske innslaget lagt merke til.

— Er det lettere å være sjef for en avdeling med så mange nordmenn?

— Det er mye lettere å snakke med sine landsmenn enn med de som snakker et annet språk enn oss til vanlig, men det betyr ikke så mye her. Jeg snakker naturligvis mye med de norske, men hvis noen skulle ha en klage å komme med må de gå tjenestevei som alle andre. Det skal ikke være forskjell på noen. Jeg er her som sjef for MP coy, ikke som nordmann, svarer oberstlöytnant Nielsen.

Torgeir Nielsen, som egentlig har sin bakgrunn fra transporten i Norge, men også har vært innom MP-tjenesten i Brigaden og på repetisjonsövelser, har solid utenlandsbakgrunn i Forsvaret. Han har tjenestegjort i Kongo, Gaza og har en kontingent bak seg fra för i Libanon — i MovCon for seks år siden.

— För jeg kom hit ned i 1980 trodde jeg jeg skulle lose denne konflikten hvis jeg hadde fått lov. Jeg lærte fort at de problemene vi kjente var bagateller mot de problemene som virkelig finnes i Libanon. Men man lærer ikke denne konflikten å kjenne på et år her nede. Man skjönner bare at det er en meget komplisert situasjon, sier Nielsen.

MP-kompaniet med HQ i Naqoura har undera vdelinger i Beirut, Metulla, Natania, Tyr og Tel Aviv. Det er et stort spekter av forskjellige jobber de gjör. Grensepassering, eskorte-tjeneste, trafikkontroller og etterforsking av trafikkulykker og naturligvis etterforsking av forskjellig slag.

— Hvordan fungerer samarbeidet i MP coy?

— Det er medarbeidere fra åtte forskjellige nasjoner og åtte forskjellige miljöer. Alle er vant til å gjöre tjenesten på sin måte, men alle vil og alle gjör en god jobb. Alle kan naturligvis gjöre tabber, og de skjuler man for hverandre så godt man kan her som andre steder. Jeg synes det fungerer bra tatt i betraktning de forskjellige miljöene vi kommer fra, sier oberstlöytnant Torgeir Nielsen, sjefen for den norskeste internasjonale avdelingen i UNIFIL.

Blant smuglere i Tyr

— Den viktigste jobben vår er å ta i mot biler med last nordfra for å lede de videre sörover til Naqoura. For tiden er basen stengt, så vi foretar omlasting i Fijibatt i stedet for å bruke Tyr Log Base, forteller kaptein Stig M. Hårstad som er sjef for Movement Control (MovCon) i Tyr.

På Tyr Log Base ligger for tiden tre nordmenn fast, mens ti soldater fra Norbatt har vakttjeneste der i to ukers perioder. Ved siden av Hårstad er MovCon-korporal Geir Höiseth og kokken, korporal Per Jan Usken, fast forlagt der.

De tre faste nordmennene i Tyr er i midten på bildet, sammen med svenskene som holder til på basen. Korporal Per Jan Usken er kokken i Tyr (nr. 3 f.v.), korporal Geir Höiseth og kaptein Stig M. Hårstad er MovCons folk på basen.

Tyr Log Base ligger ved den ytre havna i Tyr, og nesten daglig kommer det inn store båter lastet med hundrevis av biler.

— Jeg tror det har kommer 10.000 biler inn til havna i Tyr på de to förste måneden mine ved basen. De aller fleste bilene har tyske skilter, som jo er relativt vanlig i Libanon. Dette er ikke noe vi har noe med, men vi ser det fra basen vår, så det er litt interessant å fölge litt med. Kunne vært artig å få vite hvordan alle disse bilene kommer fra Vest-Tyskland til Libanon, sier kaptein Hårstad.

På grunn av situasjonen i Tyr-området er ikke Tyr Log Base så mye brukt som tidligere. Men det er viktig for UNIFIL å bli der, for å markere sin tilstedeværelse i havnebyen. Den gamle byen, hvor det gamle markedet fortsatt fungerer som for årtier, hvis ikke århundrer, tilbake i tiden. Den kjente filmen Ben Hur ble også spilt inn i Tyr, i en av de mange ruinene fra romernes tid i området.

For de som er stasjonert på Tyr Log Base er det slett ikke noe mangfoldig liv de kan leve. De får ikke lov til å sole seg, de har relativt begrenset bevegelsesmulighet, og i den strengt religiöse byen finnes ingen restauranter eller barer. I Tyr får man ikke kjöpt alkohol.

Det et med andre ord ikke så mye annet å gjöre bortsett fra vaktene for de som er på Tyr Log Base, bortsett fra at Tyr er en meget interessant by å gjöre seg kjent i. Historisk sett er det en av de mest spennende byene i Libanon, både i gammel og ny tid.

Nesten suksess

Det ble nesten suksess for Pål Espen Bygdås (4-11 HQ, kp B) i UNIFIL-mesterskapet i bordtennis. Etter problemlöse kamper gjennom hele turneringen mötte han for sterk motstand i finalen. En franskmann måtte til for å slå Bygdås, som igjen slo ut svensken som vant fjorårets UNIFIL-mesterskap i semifinalen.

— Det ble litt for kort tid til å ta seg inn igjen etter semifinalen. Med så lite spilletrening som jeg har hatt de siste årene var det ikke annet å vente, sier Bydgås, som tapte 3-1 i sett, med största settap 21-17 i finalen.

Pål Espen Bygdås var en av landets fremste bordtennis-spillere for noen år tilbake, med gode plasseringer i Norgesmesterskap.

— De to siste årene har jeg ikke spilt mer enn en halv time tilsammen, bortsett fra kampene i bataljonsmesterskapet, sier Bygdås som forövrig vant bataljonsmesterskapet uten for store problemer.

Det var nære på storsuksess for Pål Espen Bygdås i UNIFIL-mesterskapet i bordtennis. Men dessverre ble det «bare» sölv pa Bygdås, som egentlig har lagt opp bordtennissporten.

Rekordbrev

Fölg med, her fölger uoffisiel UNIFIL-rekord i lange brev. Trygve Helland på 4-8 lagsleir fikk på nyäret et brev på hele 80 A-5 sider! Noen bedre?

— Jeg får mange brev, har sikkert fått 25 brev på de to förste månedene her, men dette er det lengste jeg har fått noensinne, sier Trygve Helland, opprinnelig fra Fitjar på Stord.

— Det var kjæresten som stod bak dette brevet?

—Nei, bare en venninne. Det er en kvinnelig kollega i det byggefirmaet jeg jobbet för jeg dro til Libanon.

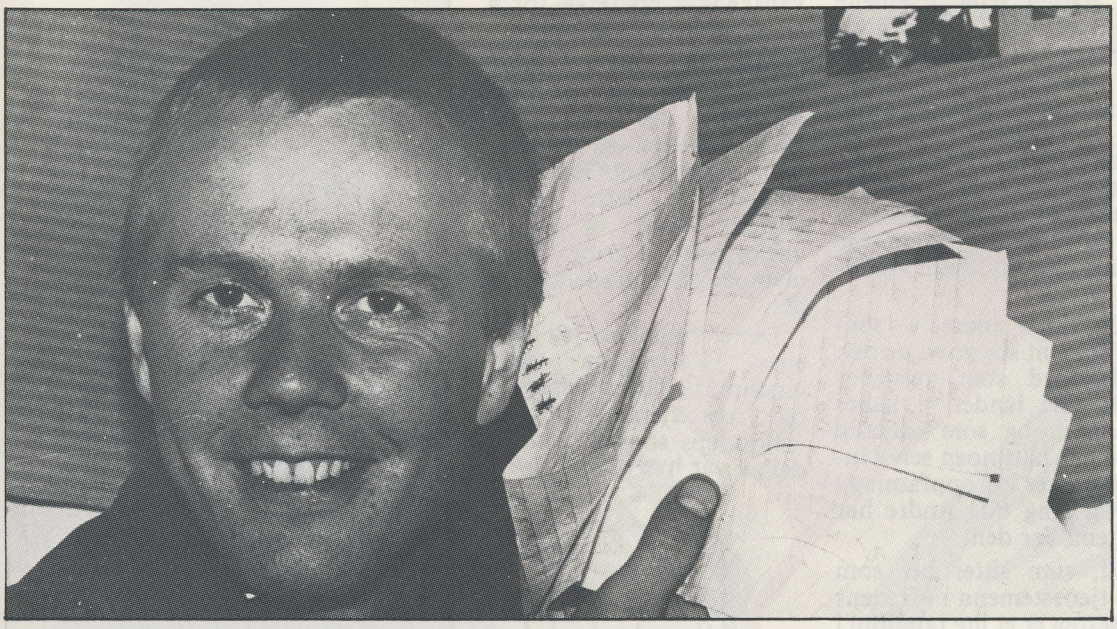

Trygve Helland med rekordbrevet som han fikk fra en venninne i Norge. 80 A-5 sider er kanskje UNIFIL-rekord.

Brevene hjemmefra er höydepunktene her nede. Bedre velferd enn brev fra Norge kjenner ikke jeg til, sier «brevkongen», som også var i Libanon i kontingent 5.

— Dengang var jeg i kp A, i Hebbariye, Rachaya og vi overtok også i Blat. Jeg er nok en av svært få som har skutt varselskudd mot Haddad. De kom med PPK inn i vårt område i Blat, og vi skjöt varselskundd med röykgranat med Carl Gustav. Det var ikke noen problemer med dem etter det, sier Helland.

Også den gangen var brevene hjemmefra höydepunktene.

— Det å sette seg i ro og fred i eget AO med ferske brev hjemmefra er gode avbrekk i den vanlige tjenesten, sier uoffisiell UNIFIL-mester i «brev».

NORCO-kaffe

«... i Norbatt har de fremdeles besök i supplycampen like ved Ebel es Saqi, og det har vært noen skyteepisoder ved en sjekkpost inne i Norbatt AO...»

Det er NORCO-kaffe på New Norway House i Naqoura. Hver torsdag ettermiddag mötes de norske som tjenestegjör i Naqoura (cirka 50 i tallet) til kaffe og prat på nordmennenes hus i prefab-byen.

En av de norske på UNIFIL ops redegjör for situasjonen i UNIFIL, med spesiell vekt på det som skjer i NorMaintCoy og Norbatt. NORCO selv, oberst Wegger Strömmen, trekker trådene videre, og etter den operative delen av NORCO-kaffen blir det tid til viktig informasjon om saker som angår de norske i Naqoura.

Kaffe og informasjon om situasjonen i Libanon får de som möter opp på NORCO-kaffe i Naquora hver torsdag.

Et hyggelig norsk innslag med kaffe og norske vafler midt inne i det multinasjonale miljöet i UNIFIL HQ.

Gjesteskribenten, major Hans Smith:

Tanker under Mt. Hermon

PIO kom bort til meg forleden og spurte om jeg ikke kunne tenke meg å sette et par ord i skrivemaskinen. Jeg hadde hatt et par prologer og greier til jul og nyttår, så derfor. Det er klart men kan sette noen ord på papiret. Problement er egentlig å begrense seg.

Man kan bli ettertenksom av mindre å tjenestegjöre i en landsdel som denne. Her er vi omgitt av kaktus, oliventrær, esler og drusere med selsomme bukser og kvinner med slör — vi ser Hermonfjellene i öst og husker svakt noe fra bibelhistorien ved navn Hermon.

Og så står det klart at her var det faktisk mye foregikk for gode to tusen år siden, som senere har vært grunnlaget for det vi vil kalle kristen kultur.

Og har man til overmål lest verdenshistorie så står det på trykk at i dette landskapet var et sjöfarende folk som het fönikerne, og de klarte å seile og navigere om natten etter stjernene for over 3.500 år siden og kom seg helt til England der de handlet tinn for det trengte de for å lage bronse. Vi snakker om bronsealderen. Og de kom fordundre meg nedetter vestkysten av Afrika også. Og romerne, de hadde sine garnisoner i dette landskapet.

Og siden andre — som har forsynt seg grovt av den gode jord som velsigner dette lille landet vi kaller Libanon, og som egentlig ikke har hatt noen selvstendighet etter vår oppfatning i særlig lang tid. Andre har bestemt for dem.

Vi, som sitter her som FN-tjenestemenn i «fredens tjeneste» er et lite tannhjul i det selsomme spill som historien har manipulert i Libanon.

Vi er en del av en prosess i et land som er lett å ta, men vanskelig å holde — for å sitere en historiker.

Med slike tanker i hodet kan jeg stå ute ved Mio Khamsi og se på Hashbanidalen og Mt. Hermon og syd mot Galilea og anname at dette er et selsomt sted å være uniformert i, hvor lenge man nå måtte önske å være det.

Det er fullmåne, jeg leter etter Karlsvogna som visstnok skal sees her også, og i det fjerne höres de «shootreps som er blitt en del av vår hverdag.

Hans Smith

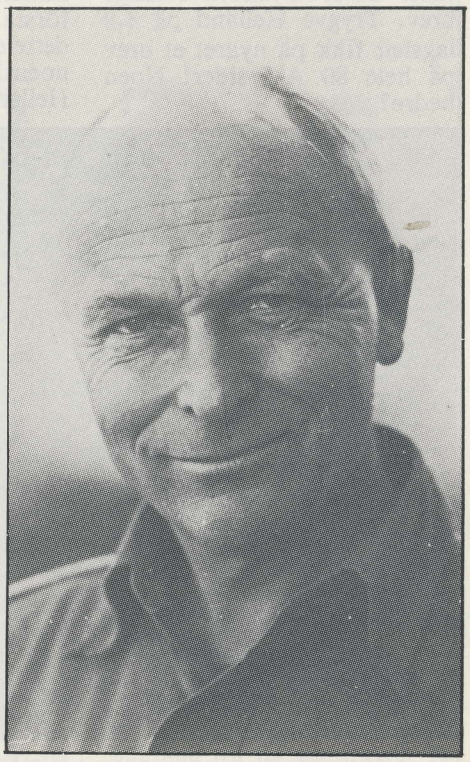

Major Hans Smith, bataljonslege i Norbatt.

Rørt mester

Rörlegger Tom Björge-Nilsen på leirverkstedet i stabstroppen ble bataljonsmester i dart i begynnelsen av januar. Sammen med sölvvinneren skal han til UNIFIL-mesterskapet for å forsvare de norske fargene tidlig i februar. Finn Stavnes fra arrangörtroppen, tropp 3, kp B (Kfar Hamam), måtte se seg slått av röleggeren nærmest på målstreken i en uhyre spennende finale.

I finalen gjaldt det å være best av fem kamper i konkurranseformen «501». Stavnes vant förste runde, tapte andre, vant tredje, og skulle til å sette inn dödsstötet og sikre seg 3-1 seier da rörlegger Björge-Nilsen fra «Skaugum» satte inn sluttspurten og vant de to siste rundene. Uhyre jevnt og spennende, men likefullt en fortjent seier til leiravdelingen.

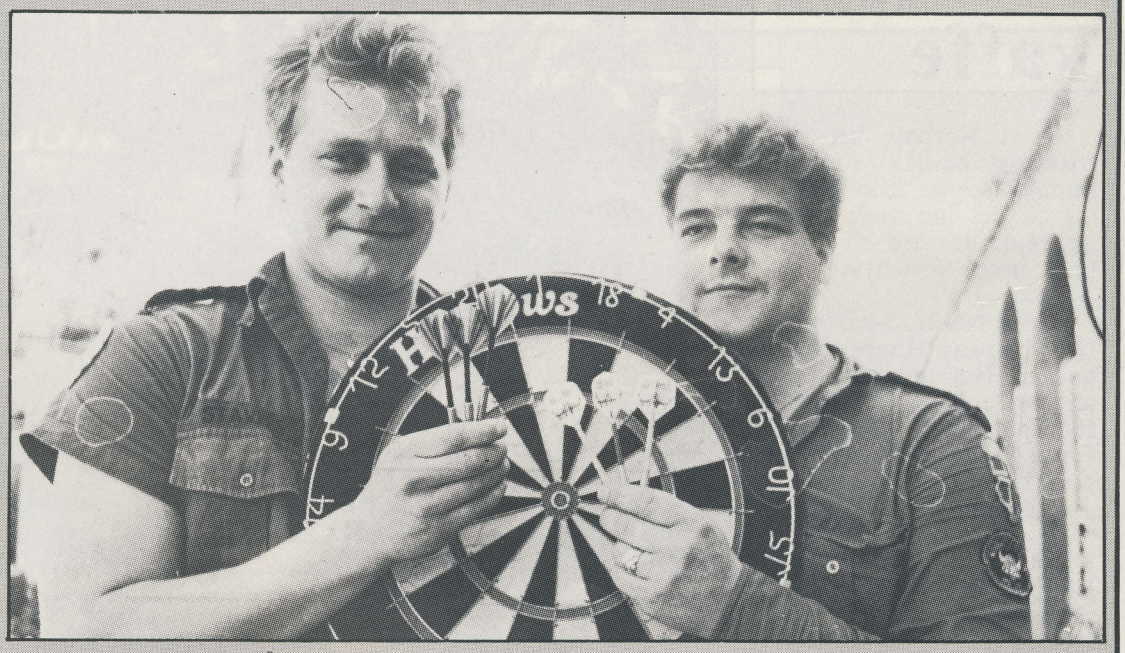

Finn Stavnes (t.v.) ble slått av Tom Björge-Nilsen i bataljonsmesterskapet i dart. Begge drar til UNIFIL-mesterskapet.

Kjærligheten blomstrer

Det blomstrer i Libanon. Våren er kommet til vårt nye hjemland. Men det er ikke bare blomster og trær som blomstrer, kjærligheten blomstrer også. Mellom 4-11 HQ og Vannhöyden går det daglig varme tanker. Så varme at det endte i forlovelse i jula.

27. desember blir helt sikkert en minnerik dag for Inger Lise Bergin, ops-ass på Bn-opsen, og Eivind Sandstrand, sjåför i kp B. På Inger Lises 20-årsdag forlovet de seg, med etterfölgende forlovelsesfest på kp A's julefest på Tell Oeizi. Skikkelig militær forlovelsesfeiring for det unge paret som traff hverandre for vel et år siden, under förstegangstjenesten på Jörstadmoen.

— Det er ingen tvil om at denne dagen vil bli husket i lang, lang tid, sier de nyforlovede til Blue Beret, som var det eneste nyhetsmediet som var tilstede på forlovelsesfesten. Organet fikk faktisk også fölge med på forlovelsesturen, til bibelhistoriske steder i Israel, med feltpresten, major Selle, som reiseleder.

— Var det planlagt at dere skulle forlove dere i Libanon?

— En kan vel si at det var halvveis planlagt. Tanken har streifa noen ganger uten at no ble bestemt för vi dro nedover.

— Kanskje det blir giftermål i Libanon også?

— Det er nok lite trolig. Vi får vente litt med det.

— Vet dere om noen i tidligere kontingenter som har «truffet hverandre» og giftet seg?

— Det er en del som har giftet seg etter oppholdet i Libanon, men ikke mens de var tjenestegjörende, svarer Bergin/Sandstrand.

Etter rekruttskolen på Jörstadmoen for over et år siden ble Inger Lise, som egentlig er fra Namsos, flyttet til Harstad, mens Eivind havnet på Reitan, ved hjembyen Bodö.

— Jeg sendte söknaden mens jeg var i Harstad. Jeg sendte samtidig noen papirer til Eivind, slik at han kunne söke også, forteller Inger Lise Bergin.

Etter verneplikten dro Inger Lise og Eivind til Hamar. Inger Lise Bergin fikk jobb som grenader på Distriktskomando Östlandet (DKÖ), mens Eivind Sandstrand studerte.

— Vi bodde ikke særlig bra på Hamar, men hadde vi fått en leilighet hadde vi neppe dratt nedover. Nå er det ganske sikkert at vi drar tilbake til Hamar etter denne kontingenten Jeg har en tid igjen av grenaderkontrakten ved DKÖ og får trolig ikke forlenget permisjon, sier Inger Lise Bergin og Eivind Sandstrand, Norbatts nyforlovede par.

«Årets juletre 1986»

Frode Kolset bak «Arets juletre 1986». Juletreet på 4-18 ble pyntet med granathale, sigarettpakker, eggeskall, colabokser og dopapir i flere farger fordi julepynten forsvant för jul.